

Impactul delimitărilor administrativ-teritoriale asupra implementării proiectelor de dezvoltare urbană în domeniul locuirii. Studiu comparativ România și Franța / The Impact of Administrative-Territorial Boundaries on the Implementation of Urban Development Projects in the Housing Sector: A Comparative Study of Romania and France

Maria Militaru (1,2)

(1) Doctorand, Școala Doctorală de Urbanism, Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”, București, România,

(2) Arhitect la AIA Life Designers Paris

Abstract. The article investigates how administrative-territorial boundaries affect the implementation of urban housing projects, through a comparative analysis of Paris and Bucharest. Employing a multiscalar methodological framework, it examines the interplay between the national (macro), metropolitan (mezo), and local (micro) levels of territorial organization, highlighting how these influence urban coherence and the operational capacity of housing strategies. The study reveals that while France benefits from a mature and integrated multilevel governance system, enabling coherent and equitable urban development, Romania's fragmented administrative structure hampers coordination and limits the effectiveness of housing policies. The comparison underscores the need for institutional reforms—such as the creation of a metropolitan authority and collaborative governance mechanisms—to enhance strategic alignment across scales. Ultimately, the research argues that territorial governance reform is crucial in Romania for fostering a more coherent, equitable, and sustainable approach to housing and urban development.

Key words: administrative-territorial boundary, integrated governance, housing, centralization, decentralization.

1. Introducere

Delimitările administrative influențează capacitatea de intervenție coerent în spațiul urban. În România, fragmentarea decizională afectează eficiența proiectelor, întrucât autoritatea nu este corelată cu expertiza administrativă¹. Autonomia locală, consacrată în Cartea Europeană a Autonomiei Locale, favorizează adaptabilitatea², dar lipsa coordonării, produce dezechilibre³.

Bucureștiul, marcat de o identitate urbană eterogenă, reflectă o guvernare fragmentată, în contrast cu Parisul, unde organizarea centralizată a permis transformări eficiente⁴. Lipsa unei strategii unitare în proiecte precum reabilitarea Centrului Istoric⁵ evidențiază disfuncționalitățile.

---

¹ Lefèvre, 1998; Alexandru, 2018

² Popa, 1999; Teodorescu, 1935

³ Popescu, 1999; Goriuc & Crasnobaev, 2017

⁴ Ghenciulescu, 2017

⁵ Rufat, 2011; Brumă, 2018; Fezi, 2005

Delimitările juridice rareori corespund cu structura identitară și arhitecturală a orașului⁶, iar această disjunctie afectează dinamica urbană și calitatea intervențiilor. Identitatea urbană este astfel produsul unor influențe istorice și culturale în continuă negociere⁷, iar în lipsa unei guvernante clare, Bucureștiul rămâne, „un oraș al limitelor impure”⁸.

2. Materiale, metodologie și metode de cercetare

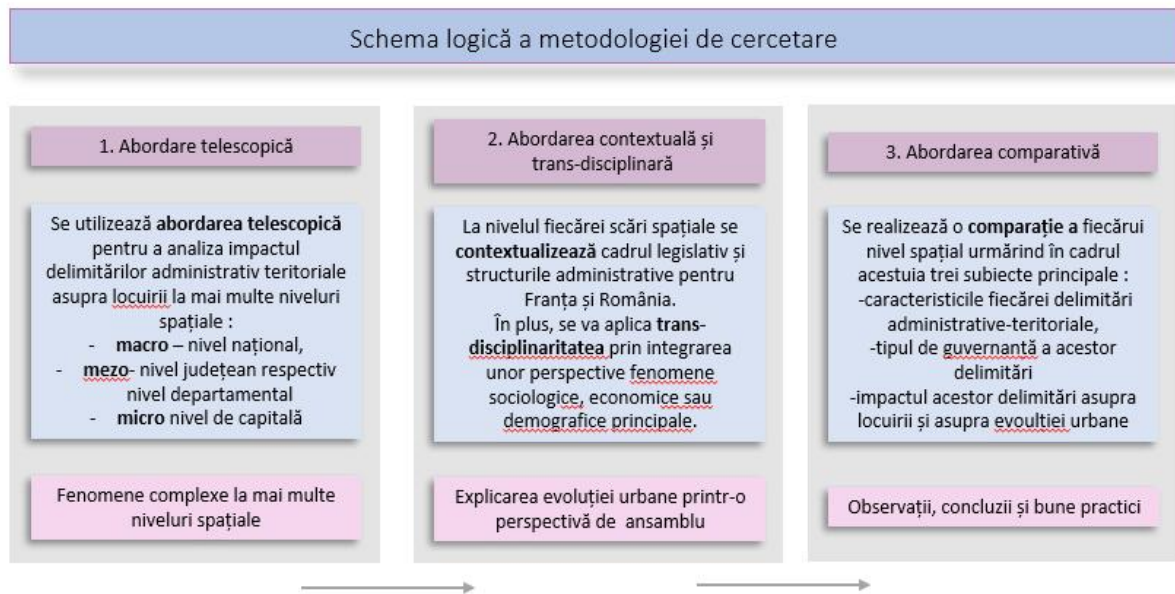

Fig. 1. Schema logică a metodologiei de cercetare.

Pentru atingerea obiectivelor, cercetarea se va baza pe următoarele metode:

- Analiza cadrului legislativ: Investigarea legislației relevante care reglementează delimitările teritoriale din Franța și România, pentru a înțelege structura decizională și rolul regiunilor.
- Cartografiere și analiză comparativă: Reprezentarea grafică a delimitărilor teritoriale pentru a sublinia organizarea teritorială și consecințele acesteia.
- Studiarea bazelor de date socio-economice: Analizarea indicatorilor economici și sociali pentru a evalua dezvoltarea și disparitățile regionale.
- Consultarea literaturii de specialitate: Integrarea studiilor și cercetărilor relevante pentru guvernanta și planificarea regională în cele două contexte.
- Evaluarea eficienței și coerenței guvernantei în implementarea proiectelor urbane, pentru care vor fi utilizate drept criterii analitice indicatori precum suprafața și populația unităților administrativ-teritoriale implicate

Această metodologie (Fig. 1) permite identificarea punctelor de convergență și divergență între zonele studiate contribuind la o mai bună înțelegere a dinamicii teritoriale și a lecțiilor ce pot fi extrase din experiențele franceze și românești.

⁶ Sfințescu, 1930

⁷ Brumă, 2018

⁸ După cum îl definește Ghenciulescu, 2017

3. Expunere comparată și analitică

Atât în Franța, cât și în România, organizarea administrativă este structurată pe mai multe niveluri, însă existența unor diferențe fundamentale în definirea și funcționarea acestora influențează coerența guvernării locale și capacitatea de intervenție urbană.

Franța dispune de un sistem administrativ descentralizat, care conform Codului General al Colectivităților Teritoriale⁹, este organizat în șase niveluri principale: regiuni, departamente, arondismente, cantoane, comune și colectivități speciale, fiecare având competențe specifice clar definite. Reformele recente, precum Legea NOTRe¹⁰, au consolidat rolul regiunilor și colectivităților, facilitând o mai mare autonomie locală și o distribuție mai eficientă a resurselor.

România, dispune de sistem administrativ predominant centralizat, fiind organizată pe patru niveluri administrativ-teritoriale și anume: județe, municipii, orașe și comune, fapt stabilit prin Legea nr. 2/1968¹¹, completată ulterior prin Constituția din 2003¹² și prin Legea administrației publice locale nr. 215/2001¹³. În România autonomia locală este garantată legislativ, dar în practică, coordonarea dintre diferitele niveluri rămâne fragmentată, influențând eficiența implementării politicilor urbane.¹⁴

Comparația dintre cele două sisteme este structurată pe trei niveluri de analiză:

- La nivel macro, sunt examinate regiunile și departamentele din Franța și, respectiv, județele din România.
- La nivel mezo, sunt analizate formele de coordonare urbană din cadrul regiunii Île-de-France, cu accent pe statutul Parisului și entitățile intermediare precum intercomunalitățile și metropola Grand Paris, comparativ cu structurile de colaborare între București și localitățile din Ilfov.
- La nivel micro, este comparată subdivizarea internă a capitalelor: arondismentele Parisului și sectoarele Bucureștiului.

Această abordare are scopul de a evidenția atât limitările actuale, cât și oportunitățile de reformare a guvernărilor urbane în România.

⁹ Gouvernement français (n.d.). Code général des collectivités territoriales. Journal Officiel de la République Française.

¹⁰ Parlement français (2015). Loi n° 2015-991 du 7 août 2015 portant nouvelle organisation territoriale de la République (Loi NOTRe). Journal Officiel de la République Française

¹¹ Parlamentul României (1968). *Legea nr. 2 din 16 februarie 1968 (republicată) privind organizarea administrativă a teritoriului României*. Buletinul Oficial al Republicii Socialiste România.

¹² Parlamentul României (2003). Constituția României, revizuită în 2003. Monitorul Oficial al României.

¹³ Parlamentul României (2001). *Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale*. Monitorul Oficial al României.

¹⁴ Popa, et al., 1998

3.1. Nivelul macro

3.1.1. Elementele definitorii ale delimitării administrative teritoriale

- Franța

Regiunile reprezintă cel mai înalt nivel administrativ-teritorial, având Consilii Regionale cu atribuții extinse în dezvoltarea economică și planificarea teritorială¹⁵. Acestea dispun de o autonomie semnificativă și au un rol important în gestionarea fondurilor publice, fiind responsabile pentru politicile majore de infrastructură, educație și dezvoltare economică la scară regională¹⁶. Reforma din 2015 a redus numărul regiunilor metropolitane de la 22 la 13, consolidând eficiența administrativă și facilitând coordonarea fondurilor europene. Departamentele, deși similare ca dimensiune cu județele românești, au atribuții administrative mai reduse, fiind subordonate regiunilor¹⁷.

Fig.2. Franța: Împărțirea administrativ-teritorială și date statistice caracteristice ale acesteia.

¹⁵ Parlement français (1982). Loi n° 82-213 du 2 mars 1982 relative aux droits et libertés des communes, des départements et des régions. Journal Officiel de la République Française.

¹⁶ Parlement français (2003). Loi constitutionnelle n° 2003-276 du 28 mars 2003 relative à l'organisation décentralisée de la République. Journal Officiel de la République Française.

¹⁷ Parlement français (2015). Loi n° 2015-991 du 7 août 2015 portant nouvelle organisation territoriale de la République (Loi NOTRe). Journal Officiel de la République Française.

- România

Județul este principala unitate administrativă, gestionată de un Consiliu Județean și un Prefect. Regiunile de dezvoltare au fost introduse conform Legii nr. 315/2004, fără statut administrativ propriu, servind ca instrumente de planificare economică și absorbție a fondurilor europene, fără autonomie administrativă sau personalitate juridică. Ele au rolul de a facilita coordonarea proiectelor strategice de dezvoltare regională și constituie rezultatul unui acord liber între consiliile județene și cele locale¹⁸.

Fig. 3. România: Împărțirea administrativ-teritorială și date statistice caracteristice ale acesteia.

- Observații comparative - a se vedea Tabelul 1.

3.1.2. Guvernanța regională și utilizarea fondurilor pentru proiectele de dezvoltare

- Franța

Inițial, create pentru planificarea economică la nivel național¹⁹, regiunile franceze (Fig. 2) vor fi consolidate în timp ca entități responsabile pentru implementarea politicilor

¹⁸ Păiș, 2016

¹⁹ Gouvernement français (1955). Décret n° 55-385 du 26 mars 1955 portant création des circonscriptions d'action régionale. Journal Officiel de la République Française.

guvernamentale²⁰, câștigând în timp personalitate juridică²¹. Realitatea din teren, indică faptul că autonomia regiunilor poate genera disparități în implementare, deoarece diferențele de priorități și resursele disponibile pot împiedica realizarea unor proiecte integrate²². De altfel, fragmentarea între regiunile dezvoltate și cele mai puțin dezvoltate poate genera inegalități economice și sociale, afectând coeziunea teritorială²³. Totuși, dimensiunea redusă a diviziunii administrative a regiunilor contribuie la o coordonare mai eficientă a proiectelor naționale²⁴.

Tabelul 1. Delimitarea administrativ teritorială la nivel macro - Observații comparative.

Aspect	Franța (Fig. 2)	România (Fig. 3)	Observații
Structură administrativă	13 regiuni autonome	8 regiuni de dezvoltare fără autonomie administrativă	Regiunile din Franța au autonomie și pot influența politicile publice; în România, regiunile sunt doar statistice, fără capacitate de decizie reală
	101 departamente	41 județe	Deși comparabile ca mărime, departamentele au rol administrativ secundar față de regiunile franceze; județele sunt principalele unități de guvernare în România.
Suprafață	Regiunile variază considerabil ca dimensiune	Județele au suprafețe relativ echivalente	În România, uniformitatea teritorială poate susține echilibrul responsabilităților, dar nu și echitatea dezvoltării.
Populație	~5 milioane/region	~400 mii/județ	Regiunile franceze gestionează o populație semnificativ mai mare, favorizând planificarea unitară; județele românești sunt fragmentate și inegale demografic.
Suprafața diviziunilor	~40.000 km ² /region	~5.000 km ² /județ	Suprafața mai mare a regiunilor franceze permite politici teritoriale integrate; în România, diviziunea fină limitează viziunea macro asupra dezvoltării.

- România

Județele sunt unități administrative de bază²⁵ (Fig. 3) gestionate de consilii județene care administrează fonduri pentru infrastructură, servicii publice și dezvoltare economică²⁶. Aplicarea concretă a politicilor evidențiază faptul că implementarea proiectelor de dezvoltare este influențată de fragmentarea administrativă și de autonomia județeană, fiecare județ stabilindu-și propriile priorități și strategii²⁷. Deși se fac eforturi de reducere a

²⁰ Parlement français (1964). Loi n° 64-707 du 27 juillet 1964 réformant l'organisation administrative de la région. Journal Officiel de la République Française.

²¹ Parlement français (1982). Loi n° 82-213 du 2 mars 1982 relative aux droits et libertés des communes, des départements et des régions. Journal Officiel de la République Française.

²² Gouvernement français (2025). Code général des collectivités territoriales – Livre Ier : Organisation du département. Journal Officiel de la République Française.C

²³ Studiile statistice, precum analiza PIB-ului pe regiuni disponibilă pe platforma INSEE, evidențiază aceste disparități, ilustrate de contrastul dintre veniturile din Île-de-France, Hauts-de-France și Mayotte

²⁴ Parlement français (2015). Loi n° 2015-991 du 7 août 2015 portant nouvelle organisation territoriale de la République (Loi NOTRe). Journal Officiel de la République Française; Reynaud, 2021

²⁵ Parlamentul României (2003). Constituția României, revizuită în 2003. Monitorul Oficial al României.

²⁶ Parlamentul României (2001). Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale. Monitorul Oficial al României.

²⁷ Parlamentul României (2001). Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale. Monitorul Oficial al României.

decalajelor economice și sociale dintre județe²⁸, disparitățile economice și sociale persistă²⁹, afectând dezvoltarea echilibrată a teritoriului. În ciuda cadrului legislativ stabilit prin Legea nr. 350/2001³¹, lipsa unei structuri regionale autonome limitează coerența politicilor publice între județe, îngreunează implementarea inițiativelor interjudețene, creează discrepanțe în accesul la fonduri europene și generează dificultăți în coordonarea proiectelor de dezvoltare urbană la nivel național.

- Observații comparative - a se vedea Tabelul 2.

Tabelul 2. Guvenanța regională- Observații comparative.

Aspect	Franța	România	Observații
Centralizare vs. Descentralizare ³²	Putere mare la nivel regional	Putere mare la nivel național și județean	Lipsa autonomiei regionale, va limita în cazul României diferitele inițiative teritoriale regionale
Implementare proiecte	Coordonare regională	Blocaje inter-județene	Lipsa unui mecanism de cooperare eficient în România conduce la dificultăți în implementarea proiectelor comune între județe
Fragmentare administrativă	Structură coezivă	Județe fragmentate și izolate	Modelul românesc limitează planificarea integrată și dezvoltarea strategică la scară largă
Diferențe economice și consecințe sociale	Echilibru prin redistribuire regională	Disparități între județe la nivel economic și social	În Franța, mecanismele de redistribuire regională reduc inegalitățile. În România, lipsa acestora amplifică dezechilibrele teritoriale

3.1.3. Impactul asupra locuirii din perspectiva delimitării administrativ teritoriale la nivel macro

- Franța

Regiunile franceze dispun de competențe extinse în domeniul dezvoltării urbane și al protecției patrimoniului, ceea ce permite formularea unor politici teritoriale adaptate specificului local. Așadar, autonomia regională evidențiază și diferențele în politicile de locuire: regiunile cu un patrimoniu arhitectural valoros, precum Nouvelle-Aquitaine sau Bretagne, pun accent pe conservarea fondului construit și pe controlul extinderii urbane³³, în timp ce Île-de-France promovează dezvoltarea infrastructurii și densificarea urbană, în acord cu dinamica economică a capitalei. Astfel, strategiile regionale reflectă priorități diferite, influențând coerența dezvoltării teritoriale la nivel național.

În acest context, operațiunile de interes național Opérations d'Intérêt National³⁴ permit statului să intervină direct în proiecte de dezvoltare urbană de importanță strategică,

²⁸ Parlamentul României (2004). *Legea nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România*. Monitorul Oficial al României.

²⁹ Dumitrescu, 2008, Săgeată, 2013.

³⁰ Studiile statistice disponibile pe platforma INSEE ne artă faptul că județele dezvoltate, precum Cluj Napoca continuă să atragă majoritatea fondurilor europene și de investiții, în timp ce alte județe, precum Dolj întâlnesc dificultăți în atragerea fondurilor, confruntându-se deci cu lipsa resurselor.

³¹ Parlamentul României (2001). *Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul*. Monitorul Oficial al României.

³² Tofan, 2000

³³ Parlement français (1986). *Loi n° 86-2 du 3 janvier 1986 relative à l'aménagement, la protection et la mise en valeur du littoral*. Journal Officiel de la République Française.

³⁴ Gouvernement français (n.d.). *Code de l'urbanisme – Articles L102-12 et L102-13 relatifs au régime juridique des Opérations d'Intérêt National (OIN)*. Journal Officiel de la République Française.

asigurând implementarea unor echipamente publice majore și a infrastructurilor esențiale. În ceea ce privește conectivitatea, rețeaua de trenuri de mare viteză, TGV, contribuie la reducerea inegalităților teritoriale, integrând regiunile într-un sistem coerent și sustenabil³⁵.

- România

Fragmentarea administrativ-teritorială conduce la abordări divergente în dezvoltarea teritorială, afectând coerența și eficiența implementării proiectelor publice. Această dinamică contribuie la fenomenul de *shrinking city and territory*, în care zonele slab dezvoltate înregistrează un declin demografic și economic³⁶, în timp ce regiunile urbanizate atrag majoritatea resurselor și a populației. Această polarizare contravine principiilor sustenabilității teritoriale, reducând diversitatea tipologiilor de locuire și favorizând dezvoltarea dezechilibrată³⁷.

În contrast cu abordarea franceză, România nu dispune de un mecanism echivalent Operațiunilor de Interes Național, capabil să coordoneze strategic proiecte urbane majore. Politicile de locuire, corelate cu direcțiile naționale de dezvoltare – infrastructură rutieră, echipamente publice și servicii asociate locuirii calitative – întâmpină dificultăți din cauza lipsei unui cadru coerent de guvernare multiscalară. În acest context, este esențială facilitarea procesului decizional între nivelul local și cel național, prin valorizarea resurselor locale în cadrul unei viziuni teritoriale integrate și sustenabile³⁸.

- Observații comparative - a se vedea Tabelul 3.

Tabelul 3. Impactul asupra locuirii la nivel macro- Observații comparative.

Aspect macro	Franța	România	Observații comparative
Politici de locuire și urbanism	Gestionate la nivel regional, integrat	Gestionate la nivel județean, diferențiat	Abordare coerentă și regionalizată vs. lipsa unei viziuni unitare regionale.
Impact asupra locuirii	Locuire colectivă în centre, dispersată în regiuni	Urbanizare dezechilibrată, fără strategie	Modelele de locuire reflectă capacitatea instituțională diferită de a gestiona dezvoltarea teritorială.
Polarizare teritorială	Segregare controlată, mobilitate crescută prin TGV	Segregare accentuată, declin al zonelor periferice	Lipsa infrastructurii și a planificării strategice accentuează polarizarea
Guvernare și echipamente publice	Coordonare multiscalară, localizare strategică a serviciilor publice	Planificare incoerentă între nivelul național și cel local	Lipsa coordonării în România afectează calitatea și echitatea locuirii.
Instrumente teritoriale	OIN, Legea Litoralului	Lipsa unor instrumente echivalente	Reglementarea dezvoltării vs. extinderea haotică, mai ales la periferii.

³⁵ Galushko, et al., 2024

³⁶ INSEE

³⁷ Eva, et al., 2021

³⁸ Matei și Dobre, 2021

3.2. Nivelul mezo

3.2.1. Elementele definiției ale delimitării administrative teritoriale

- Île de France și Paris

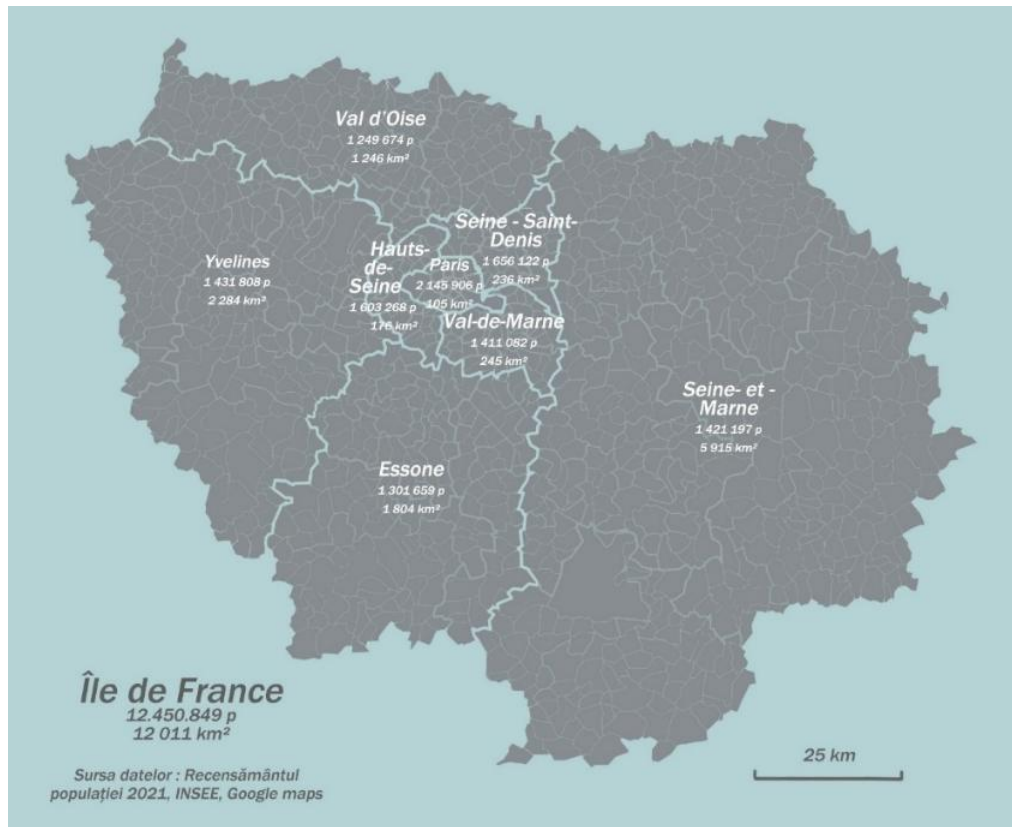

Fig. 4. Regiunea Île de France: Împărțirea administrativ-teritorială a acesteia și date statistice definiției ale locuirii.

Regiunea Île-de-France este alcătuită din opt departamente (Fig. 4), fiecare administrat de un consiliu departamental și un președinte departamental. Parisul are un statut special, fiind atât oraș, cât și departament, ceea ce îi conferă autonomie administrativă semnificativă³⁹.

- Județul Ilfov și București

Județul Ilfov este alcătuit din 8 orașe și 32 de comune (Fig. 5), fiind o entitate administrativă distinctă de București. Deși capitala României are statut de județ, aceasta este administrată separat, ceea ce creează dificultăți în gestionarea proiectelor comune.

³⁹ Gouvernement français (2025). Code général des collectivités territoriales – Livre Ier : Organisation du département. Journal Officiel de la République Française.

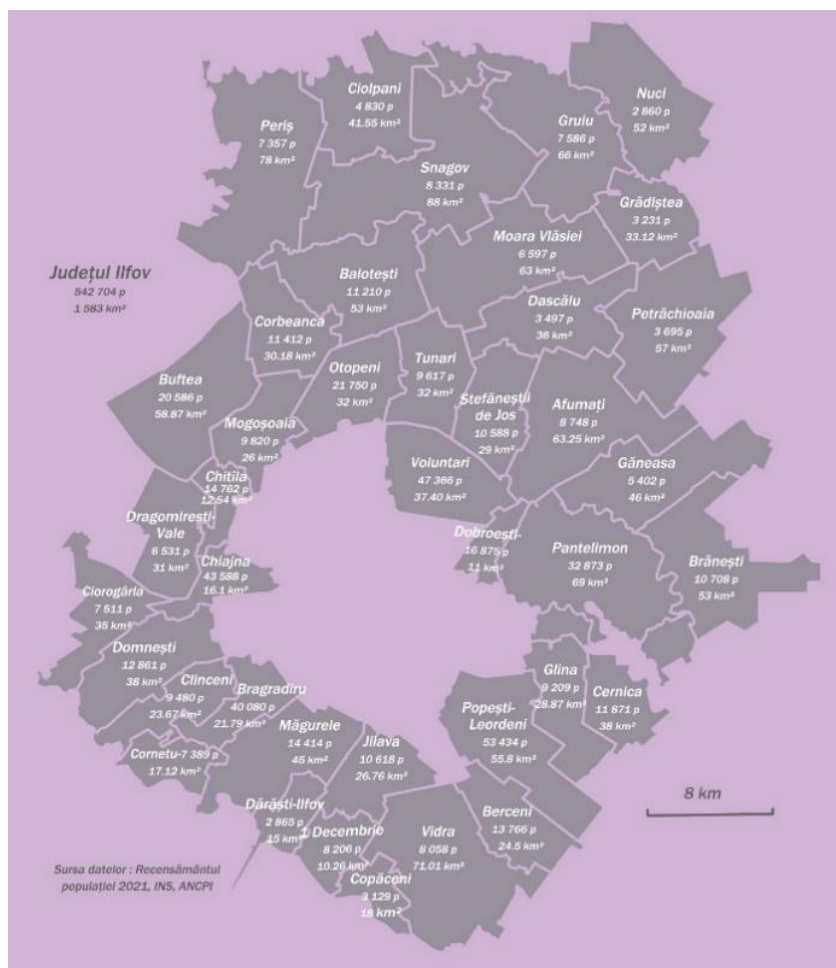

Fig. 5. Județul Ilfov: Împărțirea administrativ teritorială și date statistice definitorii pentru locuire.

- Observații comparative - a se vedea Tabelul 4.

Tabelul 4. Delimitarea administrativ teritorială la nivel mezo - Observații comparative.

Aspecte mezo	Île-de-France (Fig. 4)	Județul Ilfov – (Fig. 5)	Observații
Structură administrativă	8 departamente, inclusiv Paris și 1266 de comune organizate în 63 de intercomune	8 orașe, 32 de comune și (Bucureștiul are statut separat)	Structură administrativă complexă care favorizează cooperarea intercomunitară vs. fragmentare.
Suprafață	Aproximativ 12 000 km ² ; departamentele au suprafețe variabile	Aproximativ 1.600 km ²	Île-de-France are o suprafață mult mai mare, care permite o planificare extinsă și integrată comparativ cu județul Ilfov, care este mult mai mic
Populație	~ 12 milioane de locuitori, echilibrat distribuiți între departamente	~ 500 000 locuitori, repartizați inegal	Île-de-France favorizează implementarea coerentă a proiectelor de infrastructură spre deosebire de județul Ilfov care dispune de o dinamică teritorială fragmentată
Densitatea populației	~1.000 locuitori/km ²	~312 locuitori/km ²	Densitatea din Île-de-France favorizează dezvoltarea urbană integrată, în timp ce cea din Ilfov poate genera disparități în ritmul și tipologia dezvoltării

3.2.2. Guvernanța inter-scalară

- Île de France, Paris și Metropola Grand Paris

Organizarea administrativă a Île-de-France se sprijină pe Consilii Departamentale și o structură distinctă pentru Paris, reglementată prin Legea nr. 2000-1208⁴⁰. Acest model combină centralizarea cu elemente de descentralizare, asigurând o distribuție clară a competențelor între nivelurile regionale, departamentale și comunale. Conform CGCT, autoritățile locale au competențe extinse în planificarea, necesitând cooperare inter-scalară pentru implementarea proiectelor urbane majore. Grand Paris reprezintă un exemplu relevant de integrarea a intervențiilor urbane și a guvernanței teritoriale⁴¹, implicând administrația centrală, regiunea Île-de-France, departamente și municipalități, demonstrând astfel importanța coordonării între nivelurile administrative pentru integrarea eficientă a proiectelor și asigurarea unei dezvoltări echilibrate a regiunii⁴².

Redistribuirea resurselor prin modelul regional francez vizează reducerea inegalităților și promovarea coeziunii sociale. Autonomia administrativă a departamentelor, conduce la aplicarea inegală a acestora, deoarece fiecare gestionează propriile resurse⁴³. Astfel, în ciuda eforturilor de redistribuire, Parisul continuă să atragă majoritatea investițiilor, în timp ce departamente precum Seine-Saint-Denis se confruntă cu șomaj ridicat și excluziune socială⁴⁴. Intervenția statului și UE prin programele CPER⁴⁵ încearcă să compenseze aceste disparități, canalizând fonduri către zone defavorizate.

- Ilfov, București și Metropola București- Ilfov

În contrast cu modelul francez, în România, coordonarea între diferitele niveluri administrative este mai puțin formalizată și mai puțin integrată. În toate formele administrative mai vechi, orașul București, aflat în partea centrală a județului Ilfov, era înglobat în teritoriul acestuia. La ultima modificare administrativ teritorială majoră, din 17 februarie 1968⁴⁶, orașul București a fost declarat municipiu și a devenit unitate de sine stătătoare, cu rang de județ, evoluând în afara limitelor județului Ilfov. În 1996 conform Legii 24 din 12 aprilie⁴⁷, denumirea Sectorului Agricol Ilfov a fost înlocuită cu Județul Ilfov, iar în urma aplicării Legii nr. 50 din 10 aprilie 1997⁴⁸ a fost trecut în categoria județelor. La

⁴⁰ Parlement français (2000). Loi n° 2000-1208 relative à la solidarité et au renouvellement urbain (Loi SRU). Journal Officiel de la République Française.

⁴¹ Pinson, 2016

⁴² Artioli și Le Galès, 2025

⁴³ Gouvernement français (2025). Code général des collectivités territoriales – Livre Ier : Organisation du département. Journal Officiel de la République Française. CGCT

⁴⁴ INSEE

⁴⁵ Gouvernement français (n.d.). Contrat de Plan État-Région (CPER). Ministère de la Cohésion des territoires et des Relations avec les collectivités territoriales.

⁴⁶ Parlamentul României (1968). *Legea nr. 2 din 16 februarie 1968 (republicată) privind organizarea administrativă a teritoriului României*. Buletinul Oficial al Republicii Socialiste România.

⁴⁷ Parlamentul României (1996). *Legea nr. 24 din 12 aprilie 1996 privind modificarea denumirii Sectorului Agricol Ilfov în Județul Ilfov*. Monitorul Oficial al României.

⁴⁸ Parlamentul României (1997). *Legea nr. 50 din 10 aprilie 1997 privind includerea Județului Ilfov în categoria județelor din România*. Monitorul Oficial al României.

momentul actual, în ciuda existenței unor acte legislative relevante, precum Legea nr. 246/2022⁴⁹ și Legea nr. 315/2004⁵⁰ pentru zona metropolitană și regiunea de dezvoltare București-Ilfov, aceste entități nu au statut administrativ formal, iar implementarea proiectelor comune, cum ar fi infrastructura de transport, se face adesea prin parteneriate ad-hoc sau inițiative guvernamentale fără o coordonare instituțională solidă. Astfel, în România, modelul de guvernare teritorială rămâne fragmentat, fără un mecanism integrat care să asigure o distribuție clară și coerentă a competențelor între nivelurile administrativ-teritoriale, ceea ce afectează eficiența implementării proiectelor de dezvoltare la nivel metropolitan⁵¹.

Fragmentarea administrativă creează provocări în gestionarea resurselor și dezvoltarea echilibrată a localităților. Finanțarea descentralizată face ca orașele și comunele din Ilfov să își stabilească propriile strategii economice și să obțină fondurile necesare⁵², generând competiție pentru resursele locale și europene. De altfel lipsa unui mecanism eficient de coordonare județeană duce la disparități sociale și acces inegal la servicii publice. Locuitorii zonelor periurbane au acces limitat la educație, sănătate și transport public, iar proiectele rezidențiale și industriale din Ilfov nu sunt corelate cu infrastructura Capitalei.

- Observații comparative - a se vedea Tabelul 5.

Tabelul 5. Guvernanța interscalară – Observații comparative.

Aspect	Île-de-France	Județul Ilfov	Observații
Coordonare regională	Cooperare inter-instituțională extinsă (ex. Grand Paris integrează 130 de comune)	Lipsa unui cadru administrativ comun între București și Ilfov; parteneriate fragmentare	Franța are mecanisme instituționalizate de colaborare; România se bazează pe inițiative punctuale, mai puțin stabile.
Dezvoltare economică și impact social	Politici regionale de redistribuire a resurselor, cu variații în aplicare (CGCT)	Competiție între localități pentru fonduri; lipsa redistribuirii echitabile	Franța urmărește echilibrul teritorial; România accentuează discrepanțele prin lipsa coordonării economice.

3.2.3. Impactul asupra locuirii din perspectiva calității vieții la nivel de aglomerație pariziană versus bucureșteană

- Île de France, Paris și Metropola Grand Paris

Calitatea locuirii este susținută prin coordonare între arondismente, comune și departamente, care colaborează prin structuri obligatorii de intercomunalitate. Acestea gestionează servicii esențiale precum mobilitatea, infrastructura și locuirea, depășind granițele administrative ale Parisului. În Île-de-France, gestionarea locuirii se realizează printr-o guvernare multiscalară, în care prin Legea NOTRe n° 2015-991/2015 se asigură un echilibru între autonomia locală, coerența regională și distribuția echilibrată a resurselor.

⁴⁹ Parlamentul României (2022). *Legea nr. 246/2022 privind zonele metropolitane*. Monitorul Oficial al României.

⁵⁰ Parlamentul României (2004). *Legea nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România*. Monitorul Oficial al României.

⁵¹ Grigorescu et al., 2021

⁵² Parlamentul României (2006). „Legea nr. 273/2006 a finanțelor publice locale” Monitorul Oficial al României.

Sistemul coerent de aglomerație urbană este susținut prin proiecte precum Grand Paris care promovează o viziune metropolitană integrată. Locuirea se înscrie într-o dinamică policentrică, iar calitatea vieții depinde de modul în care teritoriul este organizat și de capacitatea actorilor locali de a integra proiectele regionale majore. Conform Observatoire des Territoires, acest model favorizează accesul echitabil la servicii publice, dar provoacă tensiuni între autonomia comunităților și necesitatea unei viziuni unificate la scară largă. Astfel, delimitarea administrativ-teritorială sprijină un model de locuire eficient, bazat pe cooperare instituțională și infrastructură bine coordonată.

- Ilfov, București

Fragmentarea administrativă dintre București și Ilfov afectează semnificativ calitatea locuirii, prin lipsa unei viziuni coordonate pentru dezvoltarea metropolitană. Această discontinuitate generează întârzieri în proiectele majore de infrastructură, acces inegal la servicii publice și o urbanizare haotică în zonele periurbane. Aria de influență a capitalei, depășește limitele sale administrative, iar absența unui mecanism legislativ clar de guvernanță metropolitană adâncește disparitățile teritoriale și compromite sustenabilitatea pe termen lung a întregii regiuni urbane⁵³.

- Observații comparative - a se vedea Tabelul 6.

Tabelul 6. Impactul asupra locuirii la nivel mezo- Observații comparative.

Aspect	Ile-de-France	Județul Ilfov	Observații
Infrastructura și mobilitatea	Rețea de transport public extinsă care facilitează conectivitatea regională	Lipsa sistemului extins de transport public, declanșează dependența de autoturisme	Sistem policentric versus sistem concertat și dependent de București
Calitatea locuirii	Sprijinită prin redistribuire echitabilă și planificare coerentă	Afectată de disparități între oraș și periurban	Coordonarea care asigură echitate vs. inegalități de acces la servicii publice principale
Presiune urbană / metropolizare	Controlată prin proiecte strategice și reglementări clare (ex: Grand Paris)	Urbanizare accelerată, necontrolată în multe localități periurbane	Franța echilibrează metropolizarea cu identitatea locală; România riscă haos urban fără viziune comună

3.3. Nivelul micro

3.3.1. Elementele definiției ale delimitării administrative teritoriale ale capitalelor

- Paris, arrondissemente

Orașul Paris este împărțit în 20 de arondismente, fiecare având propria administrație locală, dar care funcționează sub coordonarea Primăriei Centrale a Parisului⁵⁴. Acestea sunt dispuse în spirală de la centru spre periferie, asigurând o organizare concentrică. Arondismentele nu au autonomie completă, iar deciziile strategice pentru întregul oraș sunt luate de Consiliul Municipal al Parisului, garantând astfel unitatea proiectelor urbane. Totuși, diferențele de priorități dintre arondismente pot influența implementarea unor proiecte comune.

⁵³ Sova et al., n.d.

⁵⁴Parlement français (2000). Loi n° 2000-1208 du 13 décembre 2000 relative à l'organisation administrative de Paris. Journal Officiel de la République Française.

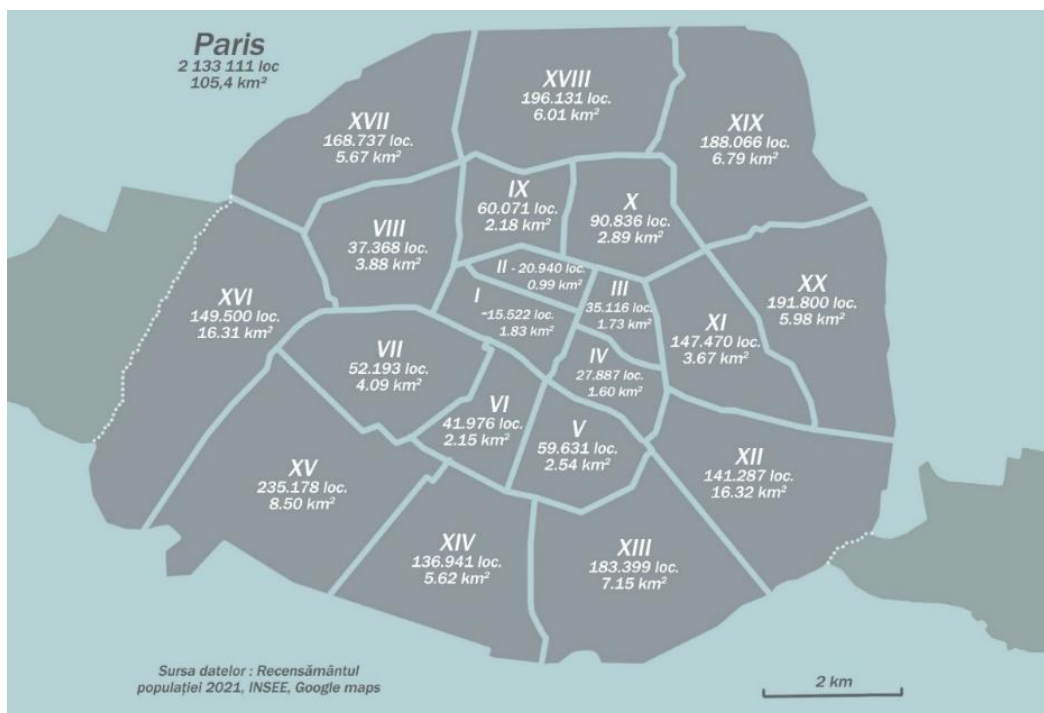

Fig. 6. Paris: Împărțirea administrativ teritorială și date statistice definitorii ale fondului de locuințe.

Această organizare își are originea în reforma urbană majoră realizată între 1853–1870, sub conducerea prefectului Georges-Eugène Haussmann. Orașul a fost atunci extins prin anexarea comunelor limitrofe și unificat administrativ, stabilindu-se cele 20 de arondismente actuale. Această transformare a permis implementarea unei viziuni integrate asupra planificării urbane, infrastructurii și sănătății publice conducând către o logică teritorială coerentă ce s-a păstrat până astăzi.

- București, sectoare

Bucureștiul este organizat în 6 sectoare, fiecare având primar și consiliu local propriu, dar coordonat la nivel general de Primarul General și Consiliul General al Municipiului București⁵⁵. Sectoarele sunt dispuse radial, extinzându-se din zona centrală spre periferie. Această împărțire administrativă influențează gestionarea urbană și distribuția competențelor, adesea generând probleme de coordonare între nivelurile administrative.

Această structură actuală reflectă o evoluție istorică complexă, în care orașul a trecut prin multiple etape de reorganizare teritorială și funcțională. Bucureștiul a evoluat de la o structură urbană tradițională la un oraș modern prin transformări succesive. Inițial organizat în mahalale centrate pe biserici, a păstrat o dezvoltare radială. Regulamentul Organic (1831) l-a împărțit în cinci plăși, reflectând structura mahalalelor. În perioada interbelică, avea patru sectoare⁵⁶, înlocuite de comuniști cu opt raioane pentru un control eficient⁵⁷. După 1950,

⁵⁵ Parlamentul României (2001). *Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale*. Monitorul Oficial al României

⁵⁶ Parlamentul României (1925). *Legea nr. 61 privind administrarea municipiului București*. Monitorul Oficial al României.

⁵⁷ Președinția Republicii Populare Române (1950). *Decretul nr. 302 privind organizarea administrativă a municipiului București*. Monitorul Oficial al României.

planurile comuniste au remodelat orașul cu blocuri și infrastructură extinsă. În 1968, raioanele au devenit opt sectoare⁵⁸, reduse la șase din 1979⁵⁹. Bucureștiul combină astăzi o administrație de capitală europeană cu elemente urbanistice specifice unui „Mare Sat”.

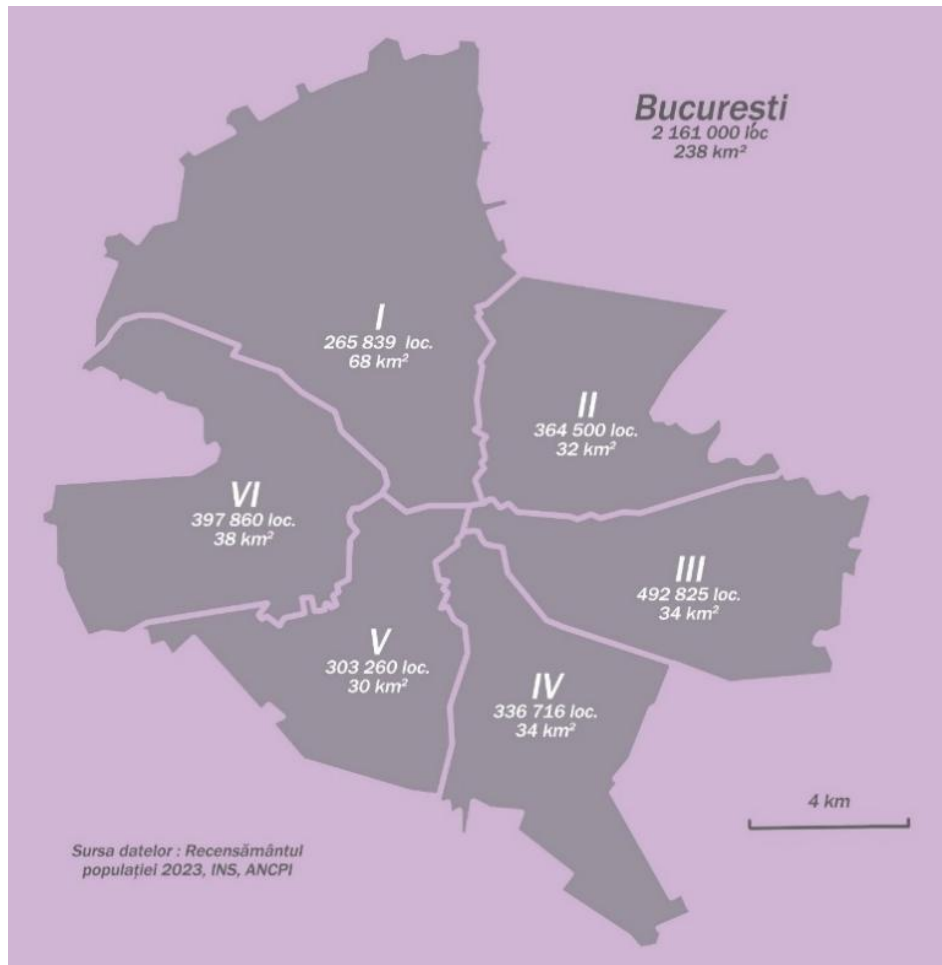

Fig. 7. București: Împărțirea administrativ teritorială și date statistice definatorii ale fondului de locuințe.

- Observații comparative - a se vedea Tabelul 7.

3.3.2. Guvernanța la nivel de capitală

- Paris, model centralizat

În Paris, delimitarea administrativă clară și structura ierarhizată a administrației locale permit o guvernanță coerentă, în care arondismentele gestionează problemele de ordin local, iar proiectele de amploare sunt coordonate de Primăria Generală, evitându-se astfel conflictele și blocajele decizionale⁶¹. Acest echilibru între autonomia locală și coordonarea

⁵⁸ Parlamentul României (1968). *Legea nr. 2 din 16 februarie 1968 (republicată) privind organizarea administrativă a teritoriului României*. Buletinul Oficial al Republicii Socialiste România.

⁵⁹ Președinția Republicii Socialiste România (1979). *Decretul nr. 284 privind reorganizarea administrativ-teritorială a municipiului București*. Monitorul Oficial al României.

⁶⁰ Giurescu, 1966

⁶¹ Pinson, 2016

centrală este susținut de cadrul legislativ al descentralizării franceze⁶² și de reglementările privind organizarea urbană⁶³. În plus, un mecanism de redistribuire echitabilă a fondurilor⁶⁴ contribuie la reducerea disparităților socio-economice între arondismente, asigurând investiții în infrastructură și servicii publice în zonele defavorizate, ceea ce susține o dezvoltare urbană coerentă și echilibrată.

Tabelul 7. Delimitarea administrativ teritorială la nivel micro - Observații comparative.

Caracteristici	Paris (Fig. 6)	București (Fig.7)	Observații
Nr. diviziuni administrative	20 arondismente	6 sectoare	Parisul beneficiază de o structură administrativă descentralizată și mai granulară, care permite o gestionare mai adaptată la nevoile locale comparativ cu Bucureștiul.
Suprafața totală	105,4 km ²	228 km ²	Suprafața mai mică a Parisului favorizează o administrare mai concentrată și mai eficientă comparativ cu suprafața mult mai mare a Bucureștiului.
Suprafața diviziunilor	0,99 - 8,50 km ²	30 - 38 km ²	Arondismentele mici din Paris permit o gestionare mai detaliată, în timp ce sectoarele mari ale Bucureștiului îngreunează implementarea unor proiecte de locuire eficiente.
Populația	~2,1 milioane	~2,1 milioane	Deși ambele orașe au populații similare, structura administrativă diferită influențează modul de gestionare a nevoilor populației și a proiectelor urbane.
Dezvoltare istorică	Reorganizat și unificat prin reforma Haussmann	Transformări succesive de la mahalale la raioane și sectoare	Parisul a cunoscut o modernizare precoce și o stabilitate administrativă care au permis planificare integrată; Bucureștiul trece prin multiple reforme reflectând o evoluție fragmentată și discontinuă.

- București, model descentralizat

În București, organizarea administrativă pe sectoare cu autonomie extinsă conduce la o gestionare fragmentată a orașului și la dezechilibre semnificative în dezvoltarea urbană. Fiecare sector dispune de propriul primar și consiliu local, ceea ce le permite să stabilească priorități bugetare distincte⁶⁵, în absența unei strategii integrate la nivelul întregii capitale⁶⁶. Această lipsă de coerență generează disfuncționalități în implementarea proiectelor de locuire și infrastructură și favorizează o concurență între sectoare pentru accesarea fondurilor publice și europene. În lipsa unui mecanism de coordonare intersectorială, se conturează o dezvoltare inegală și o dificultate crescută în formularea și aplicarea unor strategii urbane unitare și ambițioase⁶⁷.

- Observații comparative - a se vedea Tabelul 8.

⁶² Parlement français (2001). Loi n° 2001-1040 relative à la protection du patrimoine historique. Journal Officiel de la République Française.

⁶³ Parlement français (2000). Loi n° 2000-1208 relative à la solidarité et au renouvellement urbain (Loi SRU). Journal Officiel de la République Française.

⁶⁴ Parlement français (2016). Loi n° 2016-1320 relative au patrimoine local et à la culture. Journal Officiel de la République Française.

⁶⁵ Parlamentul României (2006). „Legea nr. 273/2006 a finanțelor publice locale” Monitorul Oficial al României.

⁶⁶ Guvernul României (2019). „Ordonanța de urgență nr. 57 din 3 iulie 2019, privind Codul administrativ” Monitorul Oficial, 555.

⁶⁷ Rufat, 2011

Tabelul 8. Guvernanța la nivel micro - Observații comparative.

Aspecte	Paris	București	Observații comparative
Structură administrativă și coordonare	Guvernanță coerentă, cu delimitarea clară a atribuțiilor între arondismente și Primăria Centrală	Competențe suprapuse și lipsa unui cadru clar de colaborare între sectoare și Primăria Capitalei	Coerența structurală din Paris permite o planificare urbană integrată, spre deosebire de disfuncțiile din București
Implementare politici urbane și proiecte	Politici unitare și proiecte coordonate la nivel municipal, susținute de o distribuție echitabilă a resurselor	Inițiative independente ale sectoarelor, fără integrare strategică și cu dezechilibre în alocarea fondurilor	Paris beneficiază de o viziune unitară, în timp ce Bucureștiul este afectat de lipsa unei direcții comune
Dezvoltarea economică	Centralizată, redistribuire echitabilă	Fiecare sector are buget propriu	În Paris, fondurile sunt gestionate unitar, reducând inechitățile. În București, competiția între sectoare generează dezechilibre și ineficiență economică
Dezvoltarea socială	Coordonare centrală, politici publice unitare	Politici sociale fragmentate, dependente de bugetele locale	Diferențele de priorități între sectoare creează o fragmentare a serviciilor publice și afectează echitatea în accesul la locuire și infrastructură socială

3.3.3. Impactul asupra calității locuirii la nivel de capitală

- Paris

Dezvoltarea urbană în Paris este reglementată prin Planul Local de Urbanism (PLU), care are rolul de a stabili utilizarea terenurilor, reglementările pentru construcții și planificarea infrastructurii. PLU-ul este un instrument esențial pentru coordonarea dezvoltării urbane și pentru menținerea unui echilibru între zonele rezidențiale, comerciale și de infrastructură, fiind aprobat la nivelul întregii capitale. Această abordare planificată a fost consolidată începând cu anii '70, când locuirea a fost organizată centralizat prin construirea de ansambluri rezidențiale în zonele periferice, menite să răspundă creșterii demografice, în special prin imigrație. Infrastructura extinsă – rețeaua de trenuri de mare viteză și conectivitatea metropolitană – a sprijinit această extindere, reducând presiunea asupra centrului orașului și evitând forme severe de segregare urbană.

- București

Deși Planul Urbanistic General (PUG) este aprobat de Consiliul General al Municipiului București⁶⁸, fiecare sector are competența de a iniția Planuri Urbanistice Zonale (PUZ) și de Detaliu (PUD), ceea ce favorizează o dezvoltare haotică, marcată de intervenții punctuale și necorelate⁶⁹. Rezultatul este degradarea treptată a fondului construit valoros, într-un context urban lipsit de direcție coerentă. De altfel, această abordare fragmentată conduce la

⁶⁸ Parlamentul României (2001). *Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul*. Monitorul Oficial al României.

⁶⁹ Sârbu 1995

aparitia de zone rezidențiale noi fără infrastructură adecvată, în timp ce expansiunea inelului periurban depășește ritmul de dezvoltare al zonei centrale, fără a fi parte dintr-un cadru integrat. În lipsa unei viziuni teritoriale unitare, Bucureștiul se menține într-o stare de tranziție – o metropolă emergentă care coexistă cu o periferie predominant rurală. Acest dezechilibru afectează în mod direct calitatea locuirii, eficiența mobilității și coerența mediului urban, generând tensiuni între nevoile de dezvoltare și capacitatea reală de gestiune a teritoriului.

- Observații comparative - a se vedea Tabelul 9.

Tabelul 9. Impactul asupra locuirii la nivel micro - Observații comparative.

Aspecte	Paris	București	Observații comparative
Planificarea urbană	PLU reglează dezvoltarea integrală a orașului	PUZ-uri și PUD-uri sectoriale	PLU-ul din Paris garantează o dezvoltare coerentă și integrată; în schimb, PUZ-urile și PUD-urile din București conduc la o urbanizare fragmentată și lipsită de coordonare.
Locuirea	Proiectele de locuințe mari sunt centralizate, cu infrastructură extinsă	Locuințele noi sunt dezvoltate în zone izolate, fără infrastructură adecvată	În Paris, locuirea este centralizată și susținută de o infrastructură extinsă; în București, locuințele noi sunt adesea izolate, fără o viziune integrată.
Evoluția urbană	Dezvoltarea se face coerent și echilibrat pe întregul teritoriu	Evoluția urbană este fragmentată, cu zone periferice în expansiune rapidă	Parisul are o evoluție urbană uniformă și bine reglementată, spre deosebire de București, unde inelul de locuire periurban evoluează mai rapid decât centrul orașului, fără o planificare integrată.

4. Rezultate și concluzii

4.1. Nivel macro

Conform observațiilor comparative (Tabelul 1), (Tabelul 2), (Tabelul 3), putem afirma că delimitarea administrativă la nivel macro influențează decisiv coerența strategiilor teritoriale și echitatea în distribuția locuirii. În Franța, structura regională matură permite implementarea unor politici integrate și intervenții strategice prin organisme precum Opérations d'Intérêt National, favorizând o dezvoltare urbană coerentă la scară largă⁷⁰. România, în schimb, se confruntă cu o fragmentare județeană profundă și cu o lipsă de instrumente echivalente, ceea ce limitează intervențiile naționale în domeniul locuirii și reduce eficiența coordonării teritoriale. Adoptarea unei guvernante multiscalare, capabilă să echilibreze deciziile între nivelul local și cel global, ar permite o mai bună alocare a resurselor și ar asigura o locuire mai calitativă și echitabilă la nivel național. Coordonarea între autoritățile regionale și locale trebuie regândită pentru a permite intervenții adaptate la nevoile teritoriale reale, nu doar la granițele administrative formale⁷¹.

⁷⁰ Benedek și Bajtalan, 2015

⁷¹ Pinson, 2016

4.2. Nivel mezo

Conform observațiilor comparative (Tabelul 4), (Tabelul 5), (Tabelul 6), putem afirma că la nivel mezo, delimitarea administrativă influențează capacitatea de a gestiona coerența urbană între centru și periferie. Diferențele dintre Île-de-France și zona București–Ilfov sunt revelatoare: în timp ce Parisul beneficiază de o guvernare regională integrată, cu instrumente de cooperare intercomunală eficiente⁷², în București și Ilfov, interdependența socio-economică nu este susținută instituțional. Aceasta duce la decizii fragmentate, întâzieri în implementarea proiectelor și o locuire dezechilibrată între municipiu și localitățile învecinate⁷³.

O soluție ar fi crearea unei Autorități Metropolitane București–Ilfov, cu competențe clare în planificare urbană, transport, infrastructură și dezvoltare economică. De asemenea, un plan strategic metropolitan unitar, susținut de un fond comun de investiții, ar facilita coeziunea teritorială și o dezvoltare echilibrată⁷⁴. Un astfel de mecanism ar reduce fragmentarea decizională și ar permite proiectelor urbane – inclusiv celor legate de locuire – să fie mai bine ancorate în realitățile teritoriale.

4.3. Nivel micro

Conform observațiilor comparative (Tabelul 7), (Tabelul 8), (Tabelul 9), putem afirma faptul că la scară locală, delimitările administrative influențează direct calitatea intervențiilor urbane și, implicit, a locuirii. În București, dezvoltarea radială coexistă cu o extindere concentrică, creând conflicte funcționale între centru și periferie. Proiectele de regenerare urbană, precum cel din Centrul Istoric, sunt afectate de lipsa unei coordonări între sectoare⁷⁵ ceea ce limitează coerența arhitecturală și urbanistică.

Această rigiditate administrativă împiedică o abordare integrată a locuirii, care ar trebui să fie adaptabilă, flexibilă și trans-sectorială. Este necesară o guvernare colaborativă⁷⁶, printr-un consiliu metropolitan cu participarea tuturor actorilor locali – primării de sector, Consiliul Județean Ilfov, administrația capitalei – pentru a corela deciziile și a asigura intervenții complementare. Totodată, implicarea cetățenilor și a actorilor locali în elaborarea strategiilor de locuire⁷⁷ poate contribui la construirea unei identități urbane coerente, bazate pe nevoi reale și pe un angajament participativ.

4.4. Concluzie finală

Diferențele dintre Franța și România în organizarea teritorială arată că nu doar numărul nivelurilor administrative contează, ci calitatea relațiilor dintre ele. În România, o reformă a guvernării teritoriale care să integreze coordonarea verticală și orizontală la toate cele trei

⁷² ex. Métropole du Grand Paris

⁷³ Brumă, 2018

⁷⁴ Bahl și Linn, 1984

⁷⁵ Rufat, 2011

⁷⁶ Artioli și Le Galès, 2025

⁷⁷ Cornea și Cornea, 2010

⁷⁸ Bryson, 2018

niveluri – macro, mezo și micro – este esențială pentru a susține dezvoltarea locuirii ca proces coerent, echitabil și durabil.

5. Bibliografie

- Alexandru, I. (2018), *Comparative administrative law issues regarding central and local government*, ADJURIS - International Academic Publisher, București.
- Bryson, J. M. (2018), *Strategic planning for public and nonprofit organizations: A guide to strengthening and sustaining organizational achievement*, John Wiley & Sons, Inc., Hoboken, New Jersey.
- Cornea, S., Cornea, V. (2010), *Administrarea colectivităților locale: Aspecte teoretico-practice*, USC "B. P. Hasdeu", Cahul.
- Dumitrescu, D. (2008), *România: regiuni de dezvoltare: dispartiții socio-economice*, Cetatea de Scaun, Târgoviște.
- Giurescu, C. C. (1966), *Istoria Bucureștilor din cele mai vechi timpuri pînă în zilele noastre*, Editura Literatura, București.
- Fezi, B. (2005), *Bucarest et l'influence française: Entre modèle et archétype urbain 1831-1921*, L'Harmattan, Paris.
- Popa, E. (1999), *Autonomia locală în România*, All Beck, București.
- Popa, V., Munteanu, I., Mocanu, V. (1998), *De la centralism spre descentralizare*, Cartier Publishing House, Chișinău.
- Popescu, C. L. (1999), *Autonomia locală și integrarea europeană*, All Beck, București.
- Rufat, S. (2011), *Transition post-socialiste et vulnérabilité urbaine à Bucarest*, Editura Universității din București, București.
- Săgeată, R. (2013), *Organizarea administrativ-teritorială a României. Evoluție, Propuneri de optimizare*, Academia Română, Institutul de Geografie, București.
- Sfințescu, C. I. (1930), *Delimitări în regiunea Municipiului București (Zone de construcții și zone de verdeață)*, Tipografia Curții Regale, București.
- Teodorescu, A. (1935), *Tratat de drept administrativ*, Vol. II, Mărvan Publishing House, București.
- Tofan, D. A. (2000), *Drept administrativ*, Vol. I, Editura C.H. Beck, București.
- Pinson, G. (2016), „The French way to multi-level governance”, în *The Oxford Handbook of French Politics*, editori R. Elgie, E. Grossman & A. G. Mazur, Oxford University Press, Oxford, pp. 102–127.
- Artioli, F., Le Galès, P. (2025). „Metropolitan governance as organised anarchy: The case of the Paris region” *Cities*, 158, 105607.
- Benedek, J., Bajtalan, H. (2015). „Recent regionalization discourses and projects in Romania with special focus on the Székelyland” *Transylvanian Review of Administrative Sciences*, 44(E), 23–41.
- Buruian, V. (2019). „Dimensiuni funcționale ale descentralizării administrative” *Administrarea Publică*, 4(104), 142–9.
- Bahl, R.W., Linn, J.F. (1984). „Urban Finances in Developing Countries: Research and Findings” *World Bank Research News*, 7, 3–13.
- Eva, M., Cehan, A., Lazăr, A. (2021). „Patterns of Urban Shrinkage: A Systematic Analysis of Romanian Cities (1992–2020)” *Sustainability*, 13, 7514.
- Goriuc, S., Crasnobaev, A. (2017). „Regimul juridic al raporturilor între centru și unitățile administrativ-teritoriale în cadrul sistemelor administrativ teritoriale” *Administrația Publică*, 4, 53–58.
- Grigorescu, I., Dumitrică, C., Dumitrașcu, M., Mitrică, B., Dumitrașcu, C. (2021). „Urban development and the (Re)use of the communist-built industrial and agricultural sites after 1990: The showcase of Bucharest–Ilfov development region” *Land*, 10(10), 1044.
- Lefèvre, C. (1998). „Metropolitan government and governance in western countries: A critical review” *International Journal of Urban and Regional Research*, pp. 9–25.
- Matei, A., Dobre, E.A. (2021). „Factori cheie și provocări privind guvernanta inteligentă și rolul autorităților publice în dezvoltarea ecosistemelor de inovare urbană în cadrul modelului Cvadruplu Helix” *Smart Cities*, 4(1), 259–270.
- Sârbu, C.N. (1995). „Punct de vedere: Serviciile urbane și gestiunea lor în cadrul localităților” *Revista de Gospodărie Comunală*.
- Păiș, C. (2016). Regionalizarea – concept și modele de regionalizare. *Buletin de Informare Legislativă - Consiliul Legislativ*, 1(2016).

- Brumă, L. E. (2018). Bucharest, the Little Paris?, in *REHAB 2017 – În 3rd International Conference on Preservation, Maintenance and Rehabilitation of Historical Buildings and Structures*, ResearchGate, Braga, Portugalia, pag. 2–10.
- Galushko, O. și alții (2024), „Impact of railway infrastructure on sustainable development of regions”, in *ES3 Web of Conferences*, pag. 558.
- Ghenciușescu, Ș. (2017). Porosity and collisions. About Bucharest and its limits. *sITA – Studii de Istoria și Teoria Arhitecturii*, pp.61–80.
- Sova, D., Hartman, S., Rauws, W. (n.d.). *Local Identity in Peri-Urban Areas: Conflicts, Problems and Solutions in the Bucharest Metropolitan Area*. Environmental and Infrastructure Planning.
- Gouvernement français (1955). *Décret n° 55-385 du 26 mars 1955 portant création des circonscriptions d'action régionale*. *Journal Officiel de la République Française*.
- Parlement français (1964). *Loi n° 64-707 du 27 juillet 1964 réformant l'organisation administrative de la région*. *Journal Officiel de la République Française*.
- Parlement français (1982). *Loi n° 82-213 du 2 mars 1982 relative aux droits et libertés des communes, des départements et des régions*. *Journal Officiel de la République Française*.
- Parlement français (1986). *Loi n° 86-2 du 3 janvier 1986 relative à l'aménagement, la protection et la mise en valeur du littoral*. *Journal Officiel de la République Française*.
- Parlement français (2000). *Loi n° 2000-1208 relative à la solidarité et au renouvellement urbain (Loi SRU)*. *Journal Officiel de la République Française*.
- Parlement français (2000). *Loi n° 2000-1208 du 13 décembre 2000 relative à l'organisation administrative de Paris*. *Journal Officiel de la République Française*.
- Parlement français (2001). *Loi n° 2001-1040 relative à la protection du patrimoine historique*. *Journal Officiel de la République Française*.
- Parlement français (2003). *Loi constitutionnelle n° 2003-276 du 28 mars 2003 relative à l'organisation décentralisée de la République*. *Journal Officiel de la République Française*.
- Parlement français (2015). *Loi n° 2015-991 du 7 août 2015 portant nouvelle organisation territoriale de la République (Loi NOTRe)*. *Journal Officiel de la République Française*.
- Parlement français (2016). *Loi n° 2016-1320 relative au patrimoine local et à la culture*. *Journal Officiel de la République Française*.
- Gouvernement français (2025). *Code général des collectivités territoriales – Livre Ier : Organisation du département*. *Journal Officiel de la République Française*.
- Gouvernement français (n.d.). *Code général des collectivités territoriales*. *Journal Officiel de la République Française*.
- Gouvernement français (n.d.). *Contrat de Plan État-Région (CPER)*. *Ministère de la Cohésion des territoires et des Relations avec les collectivités territoriales*.
- Gouvernement français (n.d.). *Code de l'urbanisme – Articles L102-12 et L102-13 relatifs au régime juridique des Opérations d'Intérêt National (OIN)*. *Journal Officiel de la République Française*.
- Parlamentul României (1925). „Legea nr. 61 privind administrarea municipiului București” *Monitorul Oficial al României*.
- Președinția Republicii Populare Române (1950). „Decretul nr. 302 privind organizarea administrativă a municipiului București” *Monitorul Oficial al României*.
- Parlamentul României (1968). „Legea nr. 2 din 16 februarie 1968 (republicată) privind organizarea administrativă a teritoriului României” *Buletinul Oficial al Republicii Socialiste România*.
- Parlamentul României (1996). „Legea nr. 24 din 12 aprilie 1996 privind modificarea denumirii Sectorului Agricol Ilfov în Județul Ilfov” *Monitorul Oficial al României*.
- Președinția Republicii Socialiste România (1979). „Decretul nr. 284 privind reorganizarea administrativ-teritorială a municipiului București” *Monitorul Oficial al României*.
- Parlamentul României (1997). „Legea nr. 50 din 10 aprilie 1997 privind includerea Județului Ilfov în categoria județelor din România” *Monitorul Oficial al României*.
- Guvernul României (2019). „Ordonanța de urgență nr. 57 din 3 iulie 2019, privind Codul administrativ” *Monitorul Oficial*, 555.
- Parlamentul României (2001). „Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale” *Monitorul Oficial al României*.
- Parlamentul României (2001). „Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul” *Monitorul Oficial al României*.
- Parlamentul României (2003). „Constituția României, revizuită în 2003” *Monitorul Oficial al României*,

Parlamentul României (2004). „Legea nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România” *Monitorul Oficial al României*.

Parlamentul României (2006). „Legea nr. 273/2006 a finanțelor publice locale” *Monitorul Oficial al României*.

Parlamentul României (2018). „Legea nr. 275 din 23 noiembrie 2018 privind organizarea și desfășurarea activității de turism în România” *Monitorul Oficial al României*.

Parlamentul României (2022). „Legea nr. 246/2022 privind zonele metropolitane” *Monitorul Oficial al României*.

Observatoire des Territoires – Guvernul Franței (2025), Site oficial, [Online], Disponibil la: <https://www.observatoire-des-territoires.gouv.fr/>, [Accesat 4 martie 2025].

INSEE – Institut National de la Statistique et des Études Économiques (2025), Site oficial, [Online], Disponibil la: <https://www.insee.fr/>, [Accesat 4 martie 2025].

Primit: 12 aprilie 2025; Acceptat: 19 aprilie 2025

Articol distribuit sub licență „Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License” (CC BY-NC-ND)

